

DĚŠDA A BABI

Čtvrtek, 19 prosinec 2013

Láska kvete v každém věku a s léty nepomíjí. Alespoň by to tak mělo být a když se to povede, pak je opravdu rozmarňka solí, která celý vztah okouší. Mám na to krásnou vzpomínku z dětství: máj dědek byl ročník 1901, babička 1904. Když jsem se narodila já, měl děda za sebou desátku a babička klepala na dveře.

Často jsem k nim na červený vrch jako malá jezdila, nejdáv na nejznámější prázdniny a později alespoň návštěvu. On si totiž děda aš od ásu brával na psa a chodil s ním na dlouhé procházky kámsi k áreckému lesu. Babička s ním nechodila, protože v té době už měla Parkinsonovu chorobu, doprovázenou třesem a těžko se pohybovala. Děda tedy na stará kolena (omlouvám se všem šiperným sedmdesátníkům), uklízel, vařil, pral a hádal se s babičkou. Jednou, když jsem zase přijela pro našeho Egara, děda vařil a má: "zeptej se báby, kolik tam přijde vajec", a babička zas: "šekni mu, že tě!" a tak to šlo celé dopoledne. Tlumočila jsem jim, nepromluvili spolu ani slovo. Moje asi desetiletá hlava byla parádně zmatená, co se to tu děje? Pochopitelně mi oba připadali šerně staří a už věc jsem nechápala, jak mášou ve svém věku trčet. Myslela jsem, že to je jen výsada dětí; Když jsem byla v koupelně a babička šla za mnou, konečně jsem se jí zeptala: "Já s dědkem nemluvim", odvětila: "Proboha proč?" Babička spiklenecky odpověděla: "Má dostala: "On má poslal do pr..."; následoval výraz nehodný štení pro šeny, všem pro má to byla konečná, dostala jsem záchvat smíchu, babička s dědou taky a bylo po tlumočení. Tahle vzpomínka patří k těm nejhezším, protože to byl vášnivý úchvatný pohled na prarodiče rozhádané z lásky.

PAVLA